

være den sidst indtegnede Taler i denne, som han sagde, endeløse Finanslovdebat, var 4 formastelige Medlemmer af dette Ting, som havde dristet sig til at lade sig indtegne som Talere og ikke havde ment at kunne være tilfredse, efter at han havde strøet sine Guld-korn ud over Tinget. Det er efterhaanden blevet Coutume, at Medlemmer fra denne Talerstol gør deres til at nedsætte Tingets Agtelse. Det ærede Medlem omtalte de lange Taler og nævnte det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg vil anbefale det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller at læse de Taler, som er holdt af de ærede Medlemmer Hr. Pürschel, Hr. Drachmann, Hr. Korsgaard og Hr. Fraenkel, som i Gaar talte omtrent 3 Timer, og det ærede Medlem Hr. Holstein; saa vil han faa at se, at det konservative Parti giver sit væsentlige Bidrag til at forlænge Debatten. Det ærede Medlem fulgte da ogsaa Traditionen. Efter at have kritiseret den endeløse Debat og det, at saa mange ønskede Ordet, fortsatte han med en lang Tale. Det forekommer mig, at hvis vi skal have en Ændring i Formen for Finanslovdebatten, kan vi faa den paa anden Maade end den, at Tingets Medlemmer fra denne Talerstol hver for sig gør sit til at nedsætte Tingets Agtelse. I gamle Dage gjorde det daværende Højre sit til at ødelægge Parlamentets Værdighed og Anseelse i Befolkningen. Senere, da Venstre rykkede op blandt de saakaldte samfundsbevarende Partier, fortsatte mange af dets Medlemmer ad samme Vej. Jeg skal dog rette en Tak til det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen, fordi han i sin Tale i Dag tog Afstand fra den Teori; ingen af os er tjent med, at den bliver anerkendt som rigtig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller har Ordet for en kort Bemærkning.

Lemvigh-Müller: Det glæder mig, at det ærede Medlem nævnte adskillige af mine ærede Partifæller i Forbindelse med Udtrykket Guld-korn. De Taler, mine Partifæller har holdt, indeholdt netop Guld-korn i Modsætning til min Tale, som kun indeholdt Hvede.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: I Opfattelsen af, hvem der holder de bedste Taler, bliver det ærede

Medlem og jeg ikke enige, saa længe vi er politiske Modstandere.

Vilhelm Rasmussen: Ogsaa jeg vil begynde med at sige, at jeg tror ikke, det er klogt, at Rigsdagsmænd øver den Art Kritik overfor hinanden, som kom frem hos det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller. Rigsdagens Medlemmer er i Forvejen tilstrækkelig udsat for Kritik, idet det ene Partis Presse er tilbøjelig til at kritisere andre Partiers Talere, blandt andet med Anvendelse af det Argument, at de taler for meget. Det kan dog gaa, men rent galt bliver det, naar det ene Partis Medlemmer her i Salen — hvad skal jeg sige — insinuerer, for det var jo det, der blev gjort, at Medlemmer taler kun for at tækkes deres Vælgere. Den, der gør det, mangler aabenbart Blik for, at en Betragtning af den Art kan vende sig mod den, der fremsætter den, og det er endnu meget farligere at gøre saadanne Bemærkninger, hvis den Tale, der derefter holdes, ikke er imponerende ved Indhold og ikke, hvad Længden angaar, adskiller sig væsentlig fra de Taler, andre Medlemmer har holdt.

Jeg gaar derefter over til mit egentlige Emne. Jeg skylder den højtærede Justitsminister Tak, fordi han svarede mig paa en Forespørgsel vedrørende „Barnets Hus“; men jeg maa da ogsaa føje til, at det var det maadeligste Svar, jeg længe har hørt af nogen Minister. Den højtærede Minister kom, som ærede Medlemmer vil vide, til mig i min Egenskab af Formand for „Barnets Hus“ og sagde uopfordret af mig: Naar De faar en Biografteaterbevilling, behøver De jo ikke „Barnets Dag“. Jeg har i den Anledning opholdt mig over, at Institutionen „Barnets Hus“ ikke fik nogen Bevilling, og at Ministeren siden udtalte, at han fortød den Bemærkning. Nu skal den højtærede Justitsminister saa forsvare sin Adfærd og gøre det i følgende Bemærkning, som jeg skal tillade mig at læse op: „Jeg tror ikke altid, de samme Mennesker, som bliver sat i Spidsen for den Slags frivillige Institutioner, ogsaa vil være egnede til at lede Biografteatre“.

Hvis dette Forsvar er holdbart, maa den højtærede Minister kunne sige to Ting til Forsvar for sin Administration. Saa maa han med Rette kunne sige, at alle de Personer, som han har givet Bevillinger, selv vil forvalte disse Bevillinger og ogsaa er i Stand til at forvalte dem. Og Ministeren maa desuden kunne sige: Der foreligger Grunde for mig til at antage, at